24/12/2020

Χριστούγεννα στην Παναγία Δοβρά

/ Ιερές Μονές

Την παραμονή των Χριστουγέννων Πέμπτη 24 Δεκεμβρίου το απόγευμα τελέστηκε, κεκλεισμένων των θυρών, στον υπό κατασκευή Ιερό Ναό του Αγίου Λουκά του Ιατρού στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας ο Μέγας Αρχιερατικός Εσπερινός της εορτής χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονος, ο οποίος κήρυξε και το θείο λόγο.

Ο Εσπερινός μεταδόθηκε μέσα από την ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως αλλά και τον ραδιοφωνικό σταθμό «Παύλειο Λόγο».

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ:

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Λαθών ἐτέχθης ὑπό τό Σπή-λαιον, ἀλλ᾽οὐρανός σε πᾶσιν ἐκή-ρυξεν». Πανηγυρικά καί χαρμόσυνα ἔψα-λε ἀπόψε ἡ Ἐκκλησία μας τόν σύντομο αὐτόν ὕμνο ὡς προα-νάκρουσμα τῆς αὐριανῆς μεγάλης ἑορτῆς τῆς Γεννήσεως τοῦ Χρι-στοῦ. Καί τόν ἔψαλε ὄχι μόνο πανηγυρικά ἀλλά καί ἐπανειλημ-μένα γιά νά ἐμπεδώσουμε τίς δύο μεγάλες ἀλήθειες πού περικλείει.

Ἡ πρώτη ἀλήθεια εἶναι ἡ ἀλή-θεια τῆς θείας ἐνανθρωπή-σεως. Ὅσο ἀκατάληπτο καί ἄν μᾶς φαί-νεται τό γεγονός ὅτι ὁ ἄναρχος καί ἀπερίγραπτος Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ὄχι μόνο ἔλαβε σάρκα ἀπό τήν Παναγία Παρθένο ἀλλά καί γεννήθηκε ὡς βρέφος μέσα στό ταπεινό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ, τόσο ἀληθινό εἶναι. Γιατί καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀκατάλη-πτη, εἶναι ἀσύλληπτη καί ἀπερι-νόη-τη ἀπό τήν ἀνθρώπινη λογική πού ὑπολογίζει τά πάντα μέ ἐμπα-θῆ κριτήρια, πού τά ὑπολογίζει μέ βάση τό συμφέρον, τό ὄφελος ἤ στήν καλύτερη περίπτωση τήν ἀνταποδοτικότητα.

Ὅμως ὁ Θεός δέν ἀνταποδίδει στό πλάσμα του, τό ὁποῖο ἀπο-στά-τησε καί ἀπομακρύνθηκε ἀπό κοντά του, παρακούοντας τήν ἐντο-λή του, τόν μισθό τῆς ἀποστα-σίας του. Τοῦ ἀνταποδίδει τόν πλοῦτο τῆς ἀγάπης του. Ἀντί νά ἐγκαταλείψει τόν ἄνθρωπο, σπεύ-δει νά τόν συναντήσει. Ἀντί νά τόν ἀφήσει γυμνό, σπεύδει νά ἐνδυθεῖ ὁ ἴδιος τήν ἀνθρώπινη σάρκα, προκειμένου νά ἐνδύσει ἐκεῖνον μέ τήν πρώτη στολή τῆς θείας του χάριτος.

Μυστήριο ξένο καί παράδοξο τό γεγονός, ἀλλά αὐτό δέν τό κάνει ἀνύπαρκτο καί ἀνυπόστατο, τό κάνει μεγαλειῶδες καί θαυμαστό, γιατί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θαυμασμό καί ἔκσταση προκαλεῖ στόν ἄν-θρω-πο, ὁ ὁποῖος, ἔστω καί ἄν δέν μπορεῖ νά ἐρευνήσει τό μυστήριο, συγκινεῖται καί συγκλονίζεται ἀπό τό μέγεθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Αὐτήν τήν ἀσύλληπτη ἀπό τήν ἀνθρώπινη λογική ἀλήθεια, τήν ὁποία κηρύσσει ὁ οὐρανός στή γῆ, μέ τούς ὕμνους τῶν ἀγγέλων καί τό ὑπέρλαμπρο φῶς τοῦ ἄστρου τῆς Βηθλεέμ, διακηρύσσει καί ὁ ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Διακηρύσσει ὅμως καί μία δεύ-τερη ἀλήθεια, ἀλληλένδετη μέ τήν πρώτη, ὅτι δηλαδή δέν ὑπάρ-χει ἀγάπη, ἄν δέν ὑπάρχει ταπεί-νω-ση. Καί αὐτή ἡ ἀσύλληπτη ταπεί-νωση τοῦ Θεοῦ, αὐτή ἡ ἀπό-λυτη κένωσή του, ὥστε νά λάβει «δούλου μορφήν» καί νά γίνει σάν καί ἐμᾶς, γιά νά μᾶς ἀνυψώσει καί πάλι κοντά του καί νά μᾶς κατα-στήσει θεούς κατά χάριν, ἐκφράζε-ται καί μέ τόν τρόπο τῆς γεννή-σεώς του.

«Λαθών ἐτέχθης ὑπό τό Σπή-λαι-ον», ψάλαμε.

Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ στό ταπεινό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ δέν ἦταν λύση ἀνάγκης. Ἦταν θεία ἐπιλογή, ἀφενός γιά νά μᾶς δείξει ὁ Θεός ὅτι γίνεται ὅμοιος μέ τόν ταπεινό καί μέ τόν πιό φτωχό καί καταφρονημένο ἄνθρωπο, γιά νά προσεγγίσει καί γιά νά σώσει τόν κάθε ἕνα μας, σέ ὅποια θέση καί σέ ὅποια κατάσταση καί ἄν εὑρίσκε-ται, ἀλλά καί ἀφετέρου γιά νά μᾶς διδάξει ὅτι, ἄν Ἐκεῖνος ταπεινώ-θηκε γιά νά ἀνυψώσει ἐμᾶς, εἶναι ἀνάγκη νά ταπεινωθοῦμε καί ἐμεῖς, ἄν θέλουμε νά ἀπολαύσου-με τή δωρεά τῆς ἀγάπης του. Καί νά ταπεινωθοῦμε σημαίνει νά ἀνα-γνωρίσουμε τήν ἁμαρτωλότη-τά μας, νά ἀναγνωρίσουμε τήν ἀναξιότητά μας, νά παραδεχθοῦμε ὅτι μέσα στόν ὀρυμαγδό τῆς κα-θημερινότητος, μέσα στόν κυκεώ-να τῶν μεριμνῶν καί τῶν φροντί-δων τῆς ζωῆς μας, τοῦ ἐπαγγέλ-ματός μας, τῶν ἀναγκῶν μας, τῶν ἀδυναμιῶν μας, μέσα στήν ψευ-δαί-σθηση τῆς ἰσχύος πού μᾶς καλ-λιεργεῖ ἡ ὑπεροψία καί ὁ ἐγωισμός μας, ἡ πρόοδος καί τά ἐπιτεύγματα τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνολο-γίας, ξεχάσαμε τόν Θεό, ἀπομα-κρυν-θήκαμε ἀπό τήν ἀγάπη του, ἀγνοήσαμε τίς ἐντολές του.

Ἡ πανδημία πού τόσο ἀπρόσμενα μᾶς ἐπισκέφθηκε τούς τελευταί-ους μῆνες, πού μᾶς πόνεσε, πού μᾶς ἔθλιψε, πού μᾶς περιόρισε στά σπίτια μας καί μᾶς στέρησε πολλά ἀπό ὅσα ἀπολαμβάναμε, μᾶς στέρησε τή σχέση μας μέ τήν Ἐκκλησία καί τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, μᾶς ἔδω-σε τήν εὐκαιρία νά καταλάβουμε τά ὅριά μας, νά κατανοήσουμε ὅτι δέν εἴμαστε ὅσο ἰσχυροί νομίζου-με, ὅτι δέν ὁρίζουμε ἐμεῖς τό μέλ-λον καί τή ζωή μας, καί ὅτι ἡ μόνη ἀσφάλεια στή ζωή μας εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πού «ἐταπεί-νωσεν ἑαυτόν» καί ἔγινε ἄνθρω-πος καί γεννήθηκε στό ταπεινό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ γιά νά μᾶς λυτρώσει ἀπό τήν ἁμαρτία καί τίς συνέπειές της καί νά μᾶς σώσει.

Μέ αὐτή τή συναίσθηση τῆς ἀδυναμίας καί τῆς ἁμαρτωλό-τη-τός μας ἄς πλησιάσουμε καί ἄς προσκυνήσουμε μέ ταπείνωση τή φάτνη τοῦ δι᾽ ἡμᾶς ἐνανθρωπή-σαντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἄς τοῦ ἐκφράσουμε τήν εὐγνωμο-σύνη μας γιά τήν ἄπειρη ἀγάπη του καί ἄς τόν ἱκετεύσουμε νά καταδεχθεῖ νά ἀνακλιθεῖ καί στή φάτνη τῆς δικῆς μας ψυχῆς, γιά νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό τούς ἐγωι-σμούς καί τά πάθη μας, γιά νά μᾶς ἀναγεννήσει καί νά μᾶς ὁδηγήσει διά τῆς ταπεινώσεως στή σωτηρία.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ ΕΔΩ